

dette Dieblit foreligger Thinget til Behandling, er meget uheldig. Det er jo kun, naar der er Mangel paa Lovgivning i en saadan Retning, at en sliq Indbringelse gjøres nødvendig, og Skylben derfor kan jo ligge paa to Steder, enten hos Regjeringen, fordi den har indbragt vedkommende Lovforslag for sent, eller ogsaa hos Representationen og navnlig hos det Udvalg, der er nedsat af vedkommende Thing angaaende et sliqt Lovforslag, fordi dets Arbejde ved samme ikke er tilbørlig fremmet. I førstnævnte Henseende maa vistnok Regjeringen i dette Tilfælde siges at være ganske uden Skyld. Lønningsloven for Hæren har jo foreligget meget længe, har været sendt i Udvalg og har ligget der overordentlig lang Tid. Jeg skal ikke her komme ind paa, hvor Skylden da fra Udvalgets Side muligvis kunde ligge, men jeg har kun ønsket for mit eget Vedkommende at konstatere, at Skylben ikke ligger hos dem, som nærmest have haft med denne Sag at gøre, idet deres Arbejder Lovforslaget vedrørende allerede for Maanedes siden have staaet til Udvalgets Raadighed saaledes, at, naar ikke andre formodentlig vigtigere Sager havde hindret Medlemmerne i at deltage i Udvalgs møder saaledes, at der overhovedet ikke har været Sammenkomster af Udvalget om denne Sag, saa vilde der formentlig ikke have været Noget til Hinder for, at Loven kunde have været færdig i rette Tid. Jeg ønsker kun for mit eget Vedkommende at klare dette Punkt med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal. Naar nu imidlertid en saadan Lov kommer frem, tror jeg, at man ved Behandlingen deraf maa se hen til, om der i denne træffes Bestemmelser, som ikke ere fuldstændig nødvendige, og for det Andet, om der ikke derved sker nogen Forrykkelse i det Bestaaende, som kan præjudicere Afgjørelser i Fremtiden paa vigtige Punkter. Naar jeg gennemgaaer det foreliggende Lovforslag, forekommer det mig, at det kan siges at falde i to Dele, nemlig een Del, om hvilken man ikke kan udtale, at dette er Tilfældet og en anden Del, om hvilken man maa sige, at det er Tilfældet, saaledes, at min Stilling overfor Lovforslaget vil falde i to Dele, idet jeg kan tiltræde den ene Del af Samme, medens jeg meget nødig vil gaa ind paa en anden Del deraf. Det forekommer mig nemlig, for at tale om den sidste Del først, at de Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslaget med Hensyn til Lønningen af Oberster og Oberstlieutenanter, ingenlunde kunne siges at være fremkomne med fuldstændig Nødvendighed. Saaledes som Hærløven, Tilægget til Samme og Lønningsloven ere indrettede, falder jo Oberstklassen, hvortil Oberstlieutenanter høre, i 3 Lønningsklasser, og jeg ser ikke rettere, end at der ikke kunde være Noget i Veien for, at dette Forhold kunde bevares fremdeles, indtil en endelig

Lønningslov blev vedtagen. Dersom man vilde gjøre en Forandring, maatte man imidlertid efter min Formening gaa i en ganske anden Retning, i den stik modsatte nemlig af den, Forslaget her antyder, nemlig den, som Organisationsloven har taget. Ved denne har man navnlig i Fodfolket stabt større Kommandoer, bestaaende af flere Afdelinger, og vilde man altsaa i den midlertidige Lønningslov gaa i den samme Retning, maatte Forslaget aabenbart komme til gaa ud paa at give disse nye Stillingers Beskledere en højere Løn end den, de havde haft som Bataillonschefer. Dersom man derimod vilde indvende: Ja, men man kan jo ikke gaa til at give dem yngst Generalslønning; man maatte saa gaa til en Mellemting mellem den nuværende højeste Oberstlønning og den yngste Generalslønning, og derved vilde man meget let præjudicere det Forslag, som er kommet frem i Lønningsloven, nemlig, at Regimentschefer skulle lønnes som de yngste Generaler nu. Dertil vil jeg imidlertid svare, at jeg finder det meget mindre farligt, end at man ved Bestemmelser som disse her i denne midlertidige Lønningslov meget let præjudicerer et andet Spørgsmaal, nemlig dette med Hensyn til Oberstlieutenanters Lønning, som her er sat saa lavt for de Eldres Vedkommende, at man faktisk under Forhandlingerne i Lønningsudvalget aldrig har tænkt sig at ville gaa saa lavt ned. Jeg vilde finde det overordentlig uheldigt, dersom man kom til at vedtage et Lovforslag, som gaar i denne Retning. Dernæst rokker ogsaa dette Lovforslag ved det bestaaende Forhold mellem de forskellige Raaben. Det vil saaledes ses, at Lønningerne, hvis den samme Fordelingsmaade skalde gjælde for den nu fastsatte Ordning, som tidligere bestemt ved Lønningsloven, ville for Fodfolket give 15 i ældste, 15 i næstældste og 14 i yngste Lønningsklasse. Dette vil det nu ses, at Lovforslaget forandrer til 12, 16 og 16, og disse 3 ældste Oberstlønninger ere broderlig delte mellem de andre Raaben, Rytteriet, Artilleriet og Ingeniøerne. Det forekommer mig, at det, at rokke ved saadanne Forhold ved en midlertidig Lønningslov, vil være overordentlig uheldigt, og det forekommer mig ogsaa, at man af Bemærkningerne til Loven faar et Indtryk af, at Administrationen selv har følt, at der var noget Uheldigt deri; der fremspores ogsaa en Ervsfegrund derfor, nemlig den, at i Fodfolket er der jo forholdsvis saa mange Generaler. Dertil maa jeg nu bemærke, at naar man taler om Fodfolkets Generaler, maa man jo huske paa, hvorledes disse fremkomme. Efter Hærløven er nemlig Generalpladserne i Fodfolket ikke forbeholdte Fodfolkets Officerer. Generalavancements finde Sted ved Valg af Oberster over hele Hæren, og medens Artilleriet,